

*Si en saps el pler no estalviïs el bes
que el goig d'amar no comporta mesura.*

JOAN SALVAT-PAPASSEIT

A qui no li agraden, els petons?

Els petons són la sal de l'amor, una alegria per al cos i un aliment imprescindible per a l'ànima. Tothom vol fer-ne i que n'hi facin. És una necessitat!

Hi ha petons freds i petons càlids. N'hi ha de desmenjats i n'hi ha d'apassionats. Hi ha petons innocents i petons voluptuosos, petons de compromís i petons compromesos, carnals i angelicals, fugaços i persistents, fraternals i eròtics, al front, a la galta, a les mans, a la boca, al coll, a l'espatlla... Qualsevol part del cos és bona per ser besada. N'hi ha que busquen el plaer i d'altres, l'aprovació. Hi ha tantes classes de petons com ocasions per fer-ne i que ens en facin.

Estalviar els petons és de covards. És un acte d'avarícia injustificada. Els poetes que han cantat el goig de l'amor ho saben molt bé. «Encara un altre bes, un altre, un altre...», deia Joan Salvat-Papasseit, en aquell poema que comença

amb un vers que és potser la millor descripció d'un petó apassionat: «Sota el meu llavi el seu, com el foc a la brasa».

Els llavis dels enamorats —molsuts o prims, tant se val! — s'uneixen en un acte de comunicació que va molt més enllà de les paraules. Han tancat els ulls per concentrar-se en el plaer de l'experiència tàctil. Vista i oïda passen a un segon pla. El que s'hagin dit potser ho oblidaran al cap de cinc minuts, però és possible que el petó s'instal·li en el record per sempre més. Els cors s'acceleren i els cossos s'acosten fins que les distàncies desapareixen. El temps s'atura. El món es difumina. És un esclat de sensacions, un festival per als sentits. La saliva es transvasa d'una boca a l'altra i els narius s'eixamplen per absorbir la fragància de l'altre. Tacte, gust, olfacte... Les llengües i les dents entren en el joc. Les mans, també. Es diria que amb els llavis s'han unit els pensaments, fins i tot les ànimes, i potser és cert, però no sempre...

És trist quan el petó senzillament no arriba a produir-se i els enamorats, potser per timidesa, potser per la mala influència d'algun envejós o qui sap si perquè s'han deixat endur pels prejudicis o perquè un es pensa que l'altre no el voldrà... no arriben a besar-se. Aleshores, el petó inexistent, que hauria omplert les seves ànimes,

que potser els hauria transportat a dimensions difícils de preveure, es perd en el desig de fer-lo i els déus de l'amor de totes les èpoques, del petit Cupido dels romans a la nòrdica Freya, de la grega Afrodita al déu Xochipilli dels asteques, s'esquincen les vestidures i es lamenten per l'opunitat perduda... i condemnen els enamorats covards i els indecisos a l'infern del desengany.

Després del petó inicial, la urgència desfermarà el desig i en vindrà un altre, encara més intens; o potser, si és un petó de comiat, els qui se l'han fet intentaran conservar el gust en un racó agredolç de la memòria; o qui sap si no n'hi haurà mai més cap altre perquè no era un petó autèntic. Els petons autèntics —«mig mossec mig alenada», que deia el poeta alemany Paul Fleming— ericen la pell, fan tremolar les cames, enrojolen les galtes, provoquen calfreds... i, sobretot, perviuen en el record.

10.000
paraules

1

Si he de ser un personatge important en aquesta història, potser hauria de començar per presentar-me. I si la presentació ha de mostrar la Paula real, la que viu i discuteix amb els pares, la que no suporta, però, a la vegada, estima amb bogeria la seva germana petita, la que estudia primer de batxillerat en un institut públic, la que fins fa quatre dies somniava de viure a Nova York, patinar a la pista de gel del Rockefeller Center o de Central Park i tenir una aventura amb un actor famós, la que mai no ha durat més d'una setmana amb cap xicot..., en fi, si m'heu de conèixer tal com soc i no tal com voldria ser, no em puc pas limitar a dir el que m'agradaria que sentíssiu. Seria una estafa. No puc centrar-me solament en aquelles característiques que em converteixen en un ésser adorable. Si ho fes (i ho podria fer), seria una hipòcrita, i els hipòcrites em cauen fatal. No els suporto. N'hi ha pertot arreu. El meu institut és un niu d'hipòcrites de l'alçada d'un campanar, que amaguen el costat menys agradable de la seva manera de ser, que et fan molt bona cara quan et tenen al davant, però et critiquen quan no hi ets, fins que et xiulen les orelles. Suposo que això passa a tots els instituts i m'imagino

que entre els adults també passa una cosa semblant. De fet, bona part dels grans que conec també són uns hipòcrites de cap a peus: fan la rosca als seus caps, somriuen davant dels veïns, raspallen déu i sa mare... i després, per darrere, deixen com un drap brut a tothom. Jo no m'hi vull assemblar. No vull ser com els adults que conec. Per tant, si el que vull és mostrar-me tal com soc, si vull que conegueu la Paula de debò, he de fer una mica d'autoanàlisi, d'autocrítica constructiva i parlar de les coses bones i de les dolentes.

Potser us penseu que és fàcil, això d'exposar les virtuts i els defectes d'un mateix? Doncs, no. Gens ni mica. Almenys per a mi.

Un dia, a classe de llengua, la professora ens va manar que féssim una redacció en què ens haviem de descriure a nosaltres mateixos. Tenia l'obligació d'omplir una pàgina parlant de mi, de com soc, de quines són les meves aficions, les meves filies i les meves fòbies, de quins adjectius creia que definien millor la meva personalitat.

No sabia com posar-m'hi.

Vaig començar, doncs, per la part fàcil: metre seixanta-cinc, ulls grossos, entre marrons i verds, pestanyes llargues, llavis gruixuts, cabells negres i llisos (perquè me'ls planxo cada dia) i un pes moderat, que no importa a ningú i que és el d'una noia que no és ni prima ni grassa, ni alta ni baixa. I no cal dir res més del físic perquè, en realitat, la descripció es podria resumir tot dient que soc d'allò més normal, si és que hi ha algú que no sigui normal. No soc una bellesa de les que fan caure de cul, però diria que tampoc no estic gens

malament. Tinc disset anys, que vaig fer a finals de gener, i com que seré la primera de la colla d'arribar a la majoria d'edat, d'aquí a set mesos espero que m'organitzin una festa sorpresa de les que faran història.

Tinc un parell de manies: em mossego les ungles de manera compulsiva i sempre m'estic cargolant un ble de cabells. Quan era petita, la mare contínuament em cridava que m'estigués quieta, quan em veia fent una d'aquestes dues coses. Fins i tot, de vegades, em ventava un cop a la mà. Per sort, ja fa temps que m'ha deixat per impossible.

Pel que fa a les aficions, tinc gustos una mica peculiars. Potser no prou perquè em tractin de friqui, però gairebé.

Per començar, m'agraden les pel·lícules antigues. Això m'ho van enganxar els pares, que als cinc anys em feien veure *pel·lis* de Charlot, als vuit ja sabia qui era Humphrey Bogart i als deu vaig empassar-me una bona part de la filmografia d'Alfred Hitchcock. Si no sabeu de què us estic parlant, no patiu, perquè cap dels de la meva classe no en té ni idea. La rareta soc jo. Són *pel·lis* molt antigues, la majoria en blanc i negre, en què els senyors porten corbata, les dones pentinats impossibles i quan s'enamoren es fan —si se'n fan— uns petons ben *cutres*, amb la boca tancada i els llavis premuts. Però a mi m'agraden, què voleu que us digui... Hi trobo un no-sé-què d'autèntic que em resulta impossible de detectar en les pel·lícules que anem a veure al cine amb les amigues. I, parlant d'amics i amigues, he de dir que no en tinc gaires. Si més no, que pugui dir que ho són de veritat. La colla amb qui sortim o anem de festa la formem una dotzena de nois

i noies, però, com que som de bona pasta, tot sovint s'hi acobla algun penjat i més d'un cop hem arribat a la vintena. Ara bé, de tots aquests només em deixaria tallar un dit per la Txell, la Rosa i el Pere, que són els únics en qui puc confiar amb els ulls clucs i a qui, arribada l'hora, ja presentaré amb tots els detalls que calgui.

Tinc una gran debilitat pels còmics i, molt especialment, pels mangues. En tinc un prestatge ple i me'ls lleigeixo i relleigeixo, del dret i del revés, una vegada i una altra. També m'agraden molt les pel·lícules animades de Hayao Miyazaki i, en general, la majoria de les produïdes per l'estudi japonès Ghibli. En realitat, entre els meus desitjos inconfessables hi ha el de disfressar-me de Sakura, amb un vestidet vermell, ben curt, per anar al Saló del Manga, cosa que la meva timidesa sé que no em deixarà fer mai. Abans em deixaria atropellar per un camió.

Al màxim que m'ha deixat arribar la meva gosadia és a publicar un monòleg a YouTube. El vaig crear com a exposició oral de llengua i em va quedar tan bé que vaig decidir gravar-me i penjar el vídeo més o menys editat. Si tenim en compte el nivell d'alguns dels *youtubers* que triomfen a la xarxa amb bajanades que provoquen la vergonya aliena, tampoc no hauria estat estrany que el meu monòleg hagués rebut milions de visites. Hi explico les tres maneres d'esquivar un pesat que veus que ve cap a tu per la vorera, en direcció contrària: pots fer veure que parles pel mòbil i passar pel seu costat com si no el veiessis; pots travessar el carrer tot saludant algú de l'altra banda, encara que no el coneguis, o pots

girar cua sobtadament, com si de cop haguessis recordat que t'has deixat una cosa importantíssima allà d'on sigui que venies. Potser no hauria de ser jo qui ho digués, però he de reconèixer que té certa gràcia. A hores d'ara (acabo de mirar-ho) el vídeo només ha tingut vuitanta-nou visionaments —la meitat dels quals he fet jo mateixa— i és per això que la meua carrera de *youtuber* s'ha acabat aquí. Trist? Segons com es miri... Una ha de tenir clar que, per més que ho desitgi, hi ha coses per a les quals no serveix. I jo soc un desastre fent monòlegs i mirant de ser graciosa.

En realitat, soc un desastre amb moltes altres coses: l'esport, la cuina, el dibuix o —ves què hi farem— l'amor...

No he tingut mai un nòvio amb cara i ulls. No vull pas dir que n'hagi tingut de decapitats —els zombis m'agraden a les pel·lícules i m'he empassat totes les temporades de *The Walking Dead* i, fins i tot, del seu *spin-off*. El que vull dir és que fins ara no he trobat un nòvio com Déu mana, algú de qui enamorar-me de debò, que em provoqui un aleiteig de papallones a la panxa i em faci perdre el món de vista. Això no vol dir que no hagi tingut uns quants rotllets d'un dia o, com a molt, d'un parell de setmanes, però fins ara no hi ha hagut mai res de seriós. Quatre cops de bec i poca cosa més. I no és perquè no ho vulgui. Tinc ganes d'enamorar-me! Com tothom, suposo... D'un noi guapo? No és imprescindible. Simpàtic? Això segur. Atent? Per què no? Amb ganes de veure'm cada cop que ens retrobéssim? Naturalment. Sé que demano molt, i per això fins ara totes les meves històries amb els nois han arribat, com a màxim, a un embolic fugaç,

vist i no vist. I no penso pas rebaixar les expectatives. Què voleu que us digui?

Un dia, amb el Manel, vam tenir la conversa següent:

—M'agrades... —va començar ell.

—Ah, sí?

—Sí...

—I què...?

—Doncs, això, que m'agrades...

—Molt bé.

—Jo no t'agrado?

—Sí, bastant...

—Llavors...

—Llavors, què?

—Doncs que tu i jo...

—Tu i jo, què?

—Que podríem...

—Anar a prendre un gelat? —me'n vaig burlar.

—Bé, sí, també... El que volia dir és que tu i jo...

Es va fer l'hora de marxar cap a casa.

Al món hi ha tres tipus de persones: les que diuen les coses tal com són, les que no acaben de dir mai el que pensen i les que no diuen mai res. Ja veieu que a mi m'agraden les persones que parlen clar. Si algú vol alguna cosa amb mi, que m'ho digui i llestos. Si prou m'agrada, arribarem a un acord. Si vol que compartim la resta de les nostres vides, segurament s'hi haurà de posar fulles, però ho pot provar. Que vulgui enamorar-me no vol dir que estigui disposada a fer-ho del primer que passi. Perquè al món hi ha tres tipus de ro-

màntics: els que s'enamoren de seguida, els que no s'enamoren mai i els que es pensen que no s' enamoraran mai fins que s' enamoren.

En el tema de les relacions humanes en general, i amoroses en particular, sempre m'havia semblat que tenia les coses força clares. Soc una noia pràctica i no havia cregut mai, per exemple, en l'amor a primera vista...

Fins avui.



—I tu, qui ets?

Si fos capaç de respondre aquesta pregunta, estaria fent estudis universitaris amb matrícula d'honor.

Com vol que ho sàpiga, qui soc?

Em dic Francesc, però tothom l'escurça i em diuen Cesc, començant pels meus pares, amb qui des de fa anys només intercanvio les paraules justes i imprescindibles.

Per tant, em dic Cesc, acabo de fer dinou anys, no suportó els meus vells i ells no em suporten a mi. Fins aquí ho tinc clar. Repeteixo segon de batxillerat en un institut diferent d'aquell on vaig anar fins al curs passat, perquè els pares, convençuts que actuaven pel meu bé, van considerar que em convenia un canvi d'aires. Què hi farem? Tot i que soc major d'edat, em toca *pringar* i acotar el cap, perquè són ells els qui obren i tanquen l'aixeta de la pasta. No em queda cap més remei que fer bondat, si vull parer la mà i tocar-ne de calents. O això, o em busco un *curro*... i ara mateix no estan

les coses per tirar coets, en el món laboral. De tant en tant vaig a classe, però no compto que me'n surti, amb el batxillerat.

La pregunta continua en l'aire: qui soc? M'agraden les cançons de Linkin Park, jugar a la Play i sortir amb els companys de sempre, els de l'institut on anava abans. Estudiar, en canvi, no és el meu fort, encara que si el tema m'interessa... De tant en tant —cada vegada menys— llegeixo un llibre. Soc un tio pacífic i no em fico en merders, però he de reconèixer que, arribat el cas, estic en forma. No vaig al gimnàs ni practico cap esport. Com a molt, corro uns quants quilòmetres de tant en tant... Molt de tant en tant... Massa de tant en tant... No en presumeixo, de la meua forma física, i, en realitat, tant se me'n fot. Però és així i, gràcies a això, alguns dels meus col·legues em respecten més del que ho farien si només fos un nyicris. A mi, en canvi, això de ser el més fort o el més feble us ben asseguro que me la porta fluixa...

Qui soc, doncs...?

La paia que tinc davant espera una resposta.

—Seré qui tu vulguis que sigui...

No n'he sabut mai, de lligar. Quan no em passo de groller i en deixo anar una de fresca que espanta les ties, em surt la vena de Don Joan tronat i maldestre, com ara... i faig el ridícul.

—Doncs converteix-te en fum i escampa...

—Va, nena..., tornem a començar?

—T'he dit que fotis el camp!

He perdut la batalla. Arribats en aquest punt, és millor retirar-se a temps que recrear-se en el fang de la derrota.

Els col·legues se'n riuen, des de la distància, mentre veuen com jo, amb la cua entre les cames, he d'abandonar l'intent de seducció més ridícul de la història de la humanitat.

Al bar hi ha un munt de penya i torno cap on hi ha la colla mentre esquivo tot d'entrebancs. L'aire de derrota em fa caminar com una ànima en pena i ensopego un parell de cops, primer amb el cantell d'una taula i després amb un energumen de dos metres i els braços coberts de tatuatges que, quan veu que he estat a punt de fer-li caure la cervesa, em fulmina amb la mirada com si em volgués veure mort. Si arribo a obrir la boca, em venta un mastegot, i aquest sí que fa pinta d'estar més fort que jo... Per això callo i més aviat me'l miro amb posat de disculpa.

Els col·legues em reben amb aplaudiments. Ara els hauré de convidar a una ronda, perquè no he aconseguit que aquella mossa carregada de fums em seguís la veta encara que hagués estat durant cinc minuts.

Soc un desastre, amb les noies.

—Buuuh! *Pringat...*

—Aquella tia és una bleda —em defenso.

—I tu, un mindundi...

—No sap què es perd...

—Ella no ho sé..., però a nosaltres ens toca una ronda de birres...

Resignat, aixeco la vista i, un cop localitzo el cambrer, li faig un gest perquè em vegi i un altre de circular, amb el dit índex cap avall, per indicar que, per tercera vegada aquesta tarda, ens porti quatre cerveses, quantitat que li assenyalo mentre amago el polze amb la mà alçada.

La tercera cervesa encara se'm posa bé.

La primera serveix per calmar la set. La segona és la de transició. Quan te la prens, comences a sentir-te bé i ajuda a anar fent via cap a la tercera, que definitivament et porta fins a un estat de pau en què el somriure apareix amb facilitat i la llengua es desenganxa del paladar de tal manera que, si no te la mossegues, podries començar a xerrar fins a dir alguna inconveniència. Després de la tercera birra, però, el cap encara s'aguanta amb prou serenitat per ser capaç de controlar el que dius. Et sents tan bé, però, que vols allargar aquell estat de joia i en demanes una altra. És aleshores quan la cagues, perquè és a partir de la quarta que un acostuma a perdre els papers. Alguns, arribats en aquest punt, comencen a dir veritables ximpleries o, ben al contrari, queden muts, o, en el pitjor dels casos, es posen violents...

Sovint, amb els de la colla, ens reunim al bar Spirou i la taula queda ben coberta d'ampolles buides. El Quim comença a fer el ruc a partir de la segona, l'Arnau en necessita tres i el Roger no piula fins que, com a mínim, no se n'ha pres quatre. Llavors deixa sortir la fera que porta dins i, si no l'aturéssim, més d'un dia acabaria emprenent-la a garrotades amb el primer que passés, o amorrat a un fanal que no hauria vist o donant conversa a la primera iaia que trobés pel carrer. Jo, per poc que pugui, intento no passar de la tercera. Però no sempre me'n surto.

Avui, per exemple, no crec que en tingui prou, amb tres, per ofegar el fracàs de fa una estona amb aquella noia.

Entre els col·legues, el joc es reinicia automàticament.

—A qui toca, la propera?

—Al Quim!

Per donar-se coratge, l'al·ludit fa un glop ben llarg directament de l'ampolla que li acaben de servir —mai no demanem gots— i s'aixeca. Es queda palplantat i fa un cop d'ull al local. Es tracta, com sempre, de trobar una noia a qui tirar la canya. N'hi ha moltes, però algunes van acompanyades del xicot corresponent i aquestes, així, d'entrada, queden descartades. De noies soles, gairebé no en volta cap. I si n'hi ha alguna és perquè espera algú, que pot ser un paio de dos metres com aquell amb qui fa una estona he ensopgat i amb qui cap de nosaltres no voldria haver d'aclarir malentesos.

Els altres també inspeccionem el local. Valorem qui pot ser una bona candidata. Si el Quim aconsegueix presentar-se a una noia i fer-li dos petons, haurà superat la prova i s'estalviarà de pagar una ronda. Si hi parla durant més de deu minuts, beurà gratis tota la tarda. I si se l'aconsegueix lligar, a part de guanyar-se l'admiració de la resta, l'hauem de convidar a sopar (si no avui, perquè estarà ocupat, un altre dia).

Fa una estona, com s'ha vist, un servidor no ha superat ni la primera fase i per això ara beuen tots a la meva salut...

Una noia acaba d'entrar al bar i tots ens hi fixem. Somriu en direcció a una colla d'adolescents —nois i noies— que la saluden amb la mà aixecada. Entre ells hi ha la noia amb qui jo mateix he fracassat fa uns minuts. Juraria que van tots a l'institut on he estat fent més campanes que classes durant aquest curs, perquè els tinc vistos. El Quim s'hi adreça, decidit, a fi d'interceptar-la abans no arribi fins on són els altres.

És una llàstima que no hagués arribat abans, quan m'ha tocat tirar la canya a mi, perquè tinc la sensació, ara mateix, que amb ella hi podria haver hagut alguna cosa... No sé ben bé per què, però em sembla que m'hi podria entendre amb certa facilitat. És clar que la tercera cervesa, de vegades, em comença a trasbalsar l'enteniment i no acabo de veure les coses tal com són.